

Nr 47.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående pensioner åt vissa personer; given Stockholms slott den 7 februari 1924.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt i punkterna 1:o—4:o.

GUSTAF.

David Pettersson.

Utdrag av protokollet över jordbruksärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 7 februari 1924.

Närvarande:

Statsministern TRYGGER, ministern för utrikes ärendena friherre MARKS VON WÜRTEMBERG, statsråden MALM, EKEBERG, BESKOW, MALMROTH, HASSELROT, LÜBECK, CLASON, WOHLIN, PETTERSSON.

Departementschefen, statsrådet Pettersson anför:

1:o.

Hos Kungl. Maj:t har f. d. föreståndaren för meteorologiska centralanstalten, professorn Nils Gustaf Ekholms änka Agnes Ekholm, född Bodén, i skrivelse den 4 juni 1923 gjort framställning om erhållande från och med 1923 av en årlig pension av 4,000 kronor. Vid ansökningen har fogats utdrag av bouppteckningen efter professorn Ekholm, utvisande att han avlidit den 5 april 1923 och såsom stärbhusdelägare efterlämnat allenast änkan och syskon samt att behållningen i boet utgjorde 14,030 kronor 34 öre.

Till stöd för sin framställning har sökanden anfört följande.

[1.]
*Pension åt
f. d. förestån-
daren för
meteorologi-
ska central-
anstalten.
professorn
N. G. Ekholms
änka Agnes
Ekholm.*

Professorn Ekholm, som vid meteorologiska centralanstalten tjänstgjort från 1890 såsom vetenskapligt biträde och från 1902 till och med 1913 såsom amanuens, hade först 1914, från och med vilket år ny stat fastställts att gälla för anstalten, kommit i åtnjutande av med ordinarie statstjänst förenade löneförmåner. Som han emellertid då redan uppnått en ålder av 63 år, hade han icke kunnat vinna inträde i civilstatens änke- och pupillkassa. Ekholm hade sedermera vid 70 års ålder frånträtt sin befattning såsom föreståndare för anstalten och hade då tillerkänts en årlig pension av 5,000 kronor. Någon pension åt hans efterlevande hade däremot ej beviljats.

Vad anginge makarnas ekonomi, så hade de löneförmåner Ekholm intill 1914 åtnjutit icke räckt till levnadsomkostnaderna, långt mindre till amortering av studieskulder. Bouppteckningen efter Ekholm utvisade visserligen en behållning av omkring 14,000 kronor. Att märka vore emellertid, att behållningen icke utgjordes av uteslutande kontanta medel. Däri inginge nämligen värdet av en å ofri grund uppförd sommarbostad, belägen vid norra Värmdön i Stockholms län, vilken av vederbörande taxeringsmyndighet taxerats till 11,000 kronor men i själva verket — enligt av sökanden åberopat intyg av två personer — representerade ett värde av allenast 6,800 kronor. Den nettobehållning, som återstode sedan boets skulder reglerats, uppginge till så ringa belopp, att avkastningen därav icke kunde i ringaste mån skydda sökanden från umbäranden.

Tilläggas finge, att sökanden, som vore 58 år gammal, lede av kräfte, varför hennes krafter vore mycket nedsatta. Även synförmågan vore — enligt vad av sökanden åberopat läkarintyg utvisade — nedsatt.

Vetenskapsakademien har i över framställningen infordrat utlatande den 12 september 1923 med hänsyn till professorn Ekholms långvariga, stor-slagna och självupppoffrande arbete till främjande av den svenska meteorologien hemställt, att sökanden måtte beredas de högsta pensionsförmåner, som utginge till änka efter universitetsprofessor.

I akademiens utlåtande bilagt yttrande av tvenne dess ledamöter professorerna S. Arrhenius och K. Sondén hava dessa, med vitsordande av Ekholms synnerligen förtjänstfulla verksamhet i statens tjänst, livligt tillstyrkt bifall till sökandens framställning.

Jämväl *styrelsen för statens meteorologisk-hydrografiska anstalt* har i remissutlåtande den 27 september 1923 livligt tillstyrkt, att pension måtte beredas sökanden med det högsta belopp, som kunde prövas möjligt.

Statskontoret har i utlåtande den 7 november 1923 — under erinran att 1921 års riksdag under liknande förhållanden beviljat pension å 1,000 kronor åt f. d. intendenten vid naturhistoriska riksmuseet, professorn A. G. Nathorsts änka (R. skr. nr 196 p. 2) — för sin del icke funnit anledning att i nu förevarande fall tillstyrka beviljande av högre belopp än det, som sålunda beviljats professorn Nathorsts änka, att utgå från och med den 1 maj 1923.

Departements-
chefen.

Den i ärendet förebragta utredningen synes mig motivera ett bifall till ifrågakvarande framställning på sätt av statskontoret tillstyrkts.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att f. d. föreståndaren vid meteorologiska centralanstalten, professorn Nils Gustaf Ekholms änka Agnes Ekholm, född Bodén, må, räknat från och med den 1 maj 1923, under sin återstående livstid, så länge hon förbliver änka, från allmänna indragningsstaten uppbära en årlig pension av 1,000 kronor.

2:o.

Uti en till Kungl. Maj:t ställd, av domänstyrelsen med utlåtande den 30 november 1923 överlämnad skrift har f. d. domänintendenten i Örebro län Frans Erik August Baeckström anhållit att från och med den 1 januari 1924 under sin återstående livstid komma i åtnjutande av en årlig pension av 2,000 kronor.

[2.]
Pension åt
f. d. domän-
intendenten
F. E. A.
Baeckström.

Vid ansökningen har fogats åldersbetyg, utvisande att sökanden är född den 14 oktober 1849.

Till stöd för framställningen har åberopats, att sökanden dels under åren 1885—1902 vid de tillfällen, då företrädaren å domänintendentsbefattningen i Örebro län åtnjutit tjänstledighet, efter förordnande av länsstyrelsen i länet eller domänstyrelsen uppehållit befattningen ifråga, dels under samma år i egenskap av utav Örebro läns landsting vald uppskattningsman deltagit i uppskattnings- och saluvärderingsförrättningar i fråga om kronoegendomar inom länet, dels ock efter förordnande av Kungl. Maj:t från och med den 1 januari 1903 oavbrutet bestritt merberörda domänintendentsbefattning.

Domänstyrelsen har vitsordat det synnerligen förtjänstfulla och pliktrogna sätt, varpå sökanden städe fullgjort de med hans befattning förenade åligganden. Beträffande det av sökanden begärda pensionsbeloppet, som stode i full överensstämmelse med förut åt domänintendenter i liknande fall beviljade pensioner, har styrelsen icke haft något att erinra.

Statskontoret har i remissutlåtande den 4 januari 1924 anfört följande.

Domänintendentsbefattningarna tillsattes på förordnande och vore förenade med arvoden på domänverkets stat till belopp, som frånsett domänintendentsbefattningen i Hallands län, för vilken befattning arvodet vore bestämt till 1,200 kronor, varierade mellan lägst 3,000 kronor och högst 4,500 kronor. För domänintendentsbefattningen i Örebro län, å vilken sökanden innehåft förordnande intill utgången av 1923, utgjorde arvodet 3,000 kronor.

Någon författningsenlig rätt till pension tillkomme icke innehavaren av sådan befattning. Men riksdagen hade vid flera tillfällen, på framställning av Kungl. Maj:t, beviljat domänintendent, som efter långvarig tjänstgöring icke längre kunnat till följd av framskriden ålder bibehållas vid förordnandet, pension från allmänna indragningsstaten; och hade pensionsbeloppet därvid bestämts till 2,000 kronor för år. På grund härav och med hänsyn till vad handlingarna innehölle beträffande sökandens levnads- och tjänstålder finge statskontoret hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att sökanden måtte från och med ingången av 1924, då hans förordnande såsom

domänintendent upphörde, under sin återstående livstid komma i åtnjutande av pension å allmänna indragningsstaten till belopp av 2,000 kronor årligen.

Departementsefven.

Vid de tillfällen, då pensioner förut beviljats domänintendenter, nämligen åt domänintendenten M. Borgström 1902 (X H. T. p. 9), H. J. Ljungbeck 1905 (X H. T. p. 13), kaptenen M. F. Rodhe 1910 (prop. nr 155) och domänintendenten O. Erickson 1922 (prop. nr 54), hava pensionsbeloppen, oavsett det arvode vederbörande uppburit såsom domänintendent, bestämts till 2,000 kronor.¹

Då pension till enahanda belopp synes mig böra beredas sökanden, hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att f. d. domänintendenten i Örebro län Frans Erik August Baeckström må från och med den 1 januari 1924 under sin återstående livstid uppbära en årlig pension från allmänna indragningsstaten till belopp av 2,000 kronor.

3:o.

Med utlåtande den 28 september 1923 har lantbruksstyrelsen överlämnat en till Kungl. Maj:t ställd ansökning, däri f. d. rektorn vid lantbruks- och mejeriinstitutet vid Alnarp, professorn Kristian Oskar Mathias Weibulls änka Hilda Amalia Weibull, född Åkerblom, anhållit, att från och med den 1 juni 1923 måtte beredas henne en årlig pension av allmänna medel till belopp, som kunde prövas skäligt.

Vid ansökningen har fogats dels prästbevis, utvisande att sökanden är född den 8 maj 1865, dels avskrift av instrument över bouppteckning efter professorn Weibull, varav inhämtas, att Weibull, som avled den 26 maj 1923, såsom stärbhusdelägare efterlämnat änka och tre ogifta, myndiga barn samt att behållningen i boet uppginge till 41,774 kronor 1 öre, dels ock av läkare utfärdat intyg att änkefru Weibull på grund av genomgången operation i avsevärd mån blivit nedsatt till krafter och arbetsförmåga.

Till stöd för sin framställning har sökanden anfört bland annat följande.

Professorn Weibull, vilken var född den 23 december 1856, hade 1883 — efter avlagd filosofie doktorsgrad vid Lunds universitet, där han jämväl uppehöll en docentur — antagits till laborator i kemi vid lantbruks- och mejeriinstitutet vid Alnarp. 1886 förordnades han till ordinarie lärare i fysik och meteorologi vid samma institut samt 1887 till ordinarie lärare i kemi och geologi därstädes. Föreståndare för Malmöhus läns kemiska kontrollanstalt samma år samt lärare i mineralogi vid kemisk-mineralogiska institutionen i Lund åren 1893—1902, utnämndes och förordnades han den 31 december 1902 till lektor i kemi och geologi vid nämnda institut, varjämte han den 19 oktober 1911 förordnades att från och med den 1 november 1911 vara

¹ Ang. tilläggspension åt f. d. domänintendenten C. M. Åhlund se prop. nr 146/1923 p. 5.

[3.]
Pension åt
f. d. rektorn
vid lantbruks-
och mejeri-
institutet vid
Alnarp
K. O. M.
Weibulls änka
Hilda Amalia
Weibull.

rektor vid institutet. Den 1 december samma år tillades honom professors namn. I samband med fastställandet av ny stat för sagda institut utnämndes och förordnades han den 30 november 1917 att från och med den 1 januari 1918 vara professor i kemi och geologi vid institutet.

Efter att genom Kungl. Maj:ts beslut den 29 juli 1921 hava medgivits rättighet att tillsvidare intill den 1 november 1922 kvarstå i sin professorsbefattning, erhöll Weibull den 27 oktober 1922 avsked från samma befattning från och med den 1 november 1922, varjämte han från och med sistnämnda dag entledigades från det honom meddelade förordnandet att vara rektor vid lantbruks- och mejeriinstitutet vid Alnarp.

Genom beslut den 12 oktober 1922 förklarade statskontoret professorn Weibull berättigad att från och med den 1 november 1922 under sin återstående livstid åtnjuta pension till belopp av 5,000 kronor arligen, att utgå enligt bestämmelserna i civila pensionslagen.

Efter Weibulls fränfälle den 26 maj 1923 hade pension i sedvanlig ordning icke kunnat beredas sökanden. Visserligen hade Weibull vid civilstatens pensionsinrättnings ombildning med 1908 års ingång till civilstatens änke- och pupillkassa jämlikt reglementet den 21 december 1907 (nr 136) för nämnda kassa beretts möjlighet att bliva delägare i kassan, vilket skulle hava skett innan han uppnådde en ålder av 60 år. Han hade emellertid icke begagnat sig av denna förmån, då hans ekonomiska ställning medförde, att han icke utan stora svårigheter kunde erlægga de betydliga retroaktivavgifter, som skulle ålegat honom vid inträde i kassan. Medverkande härtill hade också varit det förhållandet, att sökanden redan då angripits av den livsfarliga sjukdom, vilken medförde, att sökanden senare måste underkasta sig flera operationer, och som gjorde det högst osannolikt, att sökanden skulle överleva sin friske och livskraftige man. Emellertid hade professorn Weibull i stället tagit en livförsäkring å 10,000 kronor, vilket belopp nu inginge i boets tillgångar.

Av den vid professorn Weibulls fränfälle förrättade bouppteckningen framginge, att testamente rörande kvarlåtenskapen icke förefunnos samt att stärbhusets delägare vore, förutom sökanden, makarnas barn, vilka samtliga vore ogifta, nämligen lärarinnan vid Fredrika-Bremerförbundets lantushållningsseminarium vid Rimforsa Hilda Marit Hellén, född den 24 april 1889, numera, sedan den 1 september 1923, vikarierande assistenten vid kemiska laboratoriet vid kemisk-växtbiologiska anstalten i Luleå Gudrun Anna Louise, född den 7 december 1890, samt medicine studeranden vid Karolinska medicokirurgiska institutet i Stockholm Ragnar Carl Oscar, född den 10 juni 1896, av vars studietid för avläggande av medicine licentiatexamen ännu återstode omkring två år. Sökanden jämlikt giftorätt tillkommande andel i stärbhusets tillgångar utgjorde hälften av desamma eller 20,887 kronor. Emellertid finge uppmärksammas, att omkring hälften av sökandens tillgångar, eller i runt tal 10,000 kronor, funnos inestående i fastighet i Stocksund och i boet, i följd varav sökanden därav icke hade någon direkt inkomst för sitt uppehälle. Icke heller torde tillsvidare vara att förvänta någon större eller säker utdelning å i kvarlåtenskapen ingående, till sammanlagt 20,906 kronors värde uppskattade aktier.

Då räntan å det för sökanden tillgängliga kapitalet sålunda icke vore tillräcklig för sökandens uppehälle och då sökanden på grund av sjukdom icke vore i stånd att genom eget arbete bidra till sin utkomst, finge sökanden anhålla, att Kungl. Maj:t täcktes vidtaga åtgärder för beredande åt sökanden av årlig pension till belopp, som prövades skäligen kunna tillerkännas.

Lantbruksstyrelsen har för egen del i ärendet anfört följande.

Då professorn Weibull 1883 anställdes såsom lärare vid lantbruks- och mejeriinstitutet vid Alnarp, ägde lärare vid institutet ej rätt till inträde i civilstatens pensionsinrättning för beredande av pension åt efterlevande änka. En sådan rättighet bereddes dem först 1908 vid inrättandet av civilstatens änke- och pupillkassa. Weibull hade emellertid då redan uppnått en ålder av 51 år och de avsevärda retroaktivavgifter, som skulle ålegat honom vid inträde i nämnda kassa, torde icke utan svårigheter kunnat erläggas av honom. Han begagnade sig därför icke av berörda rättighet. Hans änka saknade således laglig rätt till pension.

Enligt vad bouppteckningsinstrumentet utvisade, vore en stor del av behållningen i boet bunden i fastighet. Tillgången på nödiga existensmedel för änkefru Weibulls livsuppehälle vore ringa. Enligt vad av läkarintyget framginge, måste hennes förmåga att genom eget arbete bidra till sin utkomst även anses synnerligen ringa. Med hänsyn såväl till dessa omständigheter som ock till Weibulls framstående förtjänster såsom lärare och vetenskaplig forskare och den stora betydelse, han i sådan egenskap utövat på landets jordbruk, ansåge lantbruksstyrelsen sig böra tillstyrka bifall till ifrågavarande ansökning.

Lantbruksstyrelsen ville i detta sammanhang erinra, att vid upprepade tillfällen pension av statsmedel tillförsäkrats änka efter befattningshavare, som av olika anledningar icke kunnat eller ansett sig kunna begagna sig av dem lämnat tillfälle att genom inträde såsom delägare i statsunderstödd pensionsinrättning bereda sina efterlevande pension. I sådant avseende finge erinras därom, att genom beslut av 1921 års riksdag pension under liknande förhållanden beviljats f. d. intendenten vid naturhistoriska riksmuseet, professorn A. G. Nathorsts änka (R. skr. nr 196, punkt 2).

Vad anginge storleken av det pensionsbelopp, som skäligen syntes böra tillerkännas änkefru Weibull, hade lantbruksstyrelsen inhämtat att, därest mannen varit delägare i civilstatens änke- och pupillkassa, en pension av 1,250 kronor skulle hava tillkommit henne. Då emellertid Weibull icke erlagt några avgifter för änkepensionering, ansåge lantbruksstyrelsen pensionsbeloppet skäligen böra begränsas till 1,000 kronor, att utgå från och med den 1 juni 1923. Framhållas finge att, därest pension anvisades, änkefru Weibull komme att därå åtnjuta dyrtidstillägg enligt grunder, som vore eller kunde varda meddelade för sådant tillägg till pensionsberättigade änkor efter befattningshavare i statens tjänst.

Statskontoret har i infordrat utlåtande den 7 november 1923 yttrat följande.

Då behållningen i boet efter professorn Weibull överstigit 40,000 kronor samt sökanden icke hade minderåriga barn att försörja utan snarare torde kunna av sina barn påräkna ekonomiskt stöd, syntes det statskontoret kunna ifrågasättas, om pension av statsmedel överhuvud taget borde beredas sökanden.

Emellertid föreläge i detta fall vissa omständigheter, som mahända kunde anses vara av beskaffenhet att böra föranleda till beredande av något understöd åt sökanden. Först genom 1907 års reglemente för civilstatens änke- och pupillkassa hade professorn Weibull fått tillfälle att vinna delaktighet i kassan. Han hade då redan uppnått så framskriden ålder att för sådan delaktighet måst erläggas högst betydande retroaktivavgift, till följd varav professorn Weibull icke ansett sig i stånd att begagna sig av den sålunda öppnade möjligheten till beredande av familjepension. Vidare vore sökanden nu

enligt läkares intyg på grund av sjuklighet nedsatt till krafter och arbetsförmåga. Slutligen hade lantbruksstyrelsen till stöd för bifall till förevarande framställning framhållit Weibulls framstående förtjänster såsom lärare och vetenskaplig forskare och den stora betydelse, han i sådan egenskap utövat på landets jordbruk.

Därest Kungl. Maj:t på grund av berörda omständigheter skulle finna skäligt, att understöd av statsmedel i form av pension bereddes Weibulls änka, syntes dock beloppet böra begränsas till 800 kronor, att från allmänna indragningsstaten utgå från och med den 1 juni 1923 under sökandens återstående livstid, så länge hon förbleve änka.

Ehuru med hänsyn till sökandens ekonomiska ställning kan ifrågasättas, huruvida bidrag av statsmedel till hennes uppehälle oundgängligen erfordras, finner jag dock de till stöd för ansökningen i övrigt åberopade omständigheter så beaktansvärda, att jag lika med lantbruksstyrelsen anser mig böra förorda framställning till riksdagen om sökandens pensionering. Pensionsbeloppet synes mig emellertid böra begränsas till av statskontoret föreslagna 800 kronor, att utgå från och med den 1 juni 1923.

I enlighet härmed hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att f. d. rektorn vid lantbruks- och mejeriinstitutet vid Alnarp, professorn Kristian Oskar Mathias Weibulls änka Hilda Amalia Weibull, född Åkerblom, må, räknat från och med den 1 juni 1923, under sin återstående livstid, så länge hon förbliver änka, från allmänna indragningsstaten uppbära en årlig pension av 800 kronor.

4:o.

Hos Kungl. Maj:t har lantmäteristyrelsen i skrivelse den 22 mars 1923 hemställt, att Kungl. Maj:t måtte tilldela kommissionslantmätaren Erik Noréns änka Ida Malvina Norén, född Törnblom, för tiden intill den 1 juli 1924 ett understöd av 1,200 kronor samt göra framställning till riksdagen om beviljande åt henne av en årlig pension av 500 kronor.

Lantmäteristyrelsen, som vid skrivelsen fogat ansökning i ämnet från änkan Norén jämte ålders- och medellöshetsintyg för henne ävensom avskrift av bouppteckning efter kommissionslantmätaren Norén, utvisande att han avlidit den 6 augusti 1904 och efterlämnat såsom stärbhusdelägare förutom änkan sju barn, har i ärendet anfört följande.

Kommissionslantmätaren Norén var född den 13 december 1828, konstituerades till lantmäteriauskultant den 25 maj 1849 samt förordnades till vice kommissionslantmätare i Uppsala län den 5 mars 1855 och till kommissionslantmätare i samma län den 16 januari 1863. Han utövade en mycket om-

[4.]
Pension åt
kommissions-
lantmätaren
E. Noréns
änka Ida
Malvina No-
rén.

fattande verksamhet. Avsked från kommissionslantmätarbefattningen beviljades Norén den 30 december 1893, varvid han tilldelades pension å allmänna indragningsstaten till belopp av 1,600 kronor. Norén avled den 6 augusti 1904.

I det av Kungl. Maj:t den 5 juni 1863 utfärdade reglemente för civilstatens pensionsinrättning hade, bland annat, föreskrivits, att kommissionslantmätare, som önskade vinna inträde i pensionsinrättningen, skulle göra anmälan därom hos direktionen före utgången av 1863, varjämte stadgats skyldighet för delägare i pensionsinrättningen att erlægga bidrag till civilstatens enskilda änke- och pupillfond. Då Norén underlåtit att göra dylik anmälan, vore hans änka icke berättigad till pension från civilstaten.

Lantmäteristyrelsen hade av från civilstatens änke- och pupillkassa lämnade upplysningar inhämtat, att, därest kommissionslantmätaren Norén vunnit inträde i civilstatens pensionsinrättning, hans änka för närvarande varit berättigad till en årlig pension av följande belopp:

pension efter sjätte klassen	kronor	200
tillägg av 20 procent enligt beslut av civilstatens fullmäktige	»	40
pensionstillägg enligt kungörelsen den 15 juni 1922 (nr 361) angående pensionstillägg åt vissa änkor och barn efter befattningshavare i statens tjänst med flere	»	90
	summa kronor	330.

Till detta belopp komme dyrtidstillägg, som för första kvartalet 1923 skulle hava uppgått till 60 kronor 75 öre.

Av de vid änkan Noréns ansökning fogade handlingar framginge, att bo-uppteckningen efter kommissionslantmätaren Norén utvisat så gott som ingen behållning, att änkan Norén vore medellös och följaktligen i stort behov av understöd, samt att hon fyllt 77 år eller uppnått en levnadsålder, som gjorde henne oförmögen att själv nämnvärt bidra till sitt livsuppehälle.

Slutligen hade lantmäteristyrelsen inhämtat, att intet av sökandens barn vore i tillfälle att nämnvärt kunna bidra till hennes uppehälle.

Statskontoret har i utlåtande den 4 april 1923 anfört att, ehuru lång tid förflutit sedan kommissionslantmätaren Norén avled och ännu längre sedan han med pension avgick ur statens tjänst, syntes dock den omständigheten, att änkan Norén hittills kunnat själv helt sörja för sitt uppehälle, icke böra utgöra hinder för att nu, då hon vid framskriden ålder funne sig icke längre kunna utan hjälp draga sig fram, med statsmedel understödja henne. Vad pensionsbeloppet beträffade syntes understödet åt änkan Norén icke böra understiga vad riksdagen under senare åren beviljat i pension åt änkor efter arbetare vid gevärsfaktoriet eller 300 kronor, vartill under nuvarande förhållanden skulle komma dels pensionstillägg 90 kronor, dels ock dyrtidstillägg, beräknat å sammanlagda beloppet av pensionen och pensionstillägget. På grund härav tillstyrkte statskontoret utverkande åt änkan Norén av pension med 300 kronor årligen.

*Departements-
chefen.* Genom beslut den 27 april 1923 har Kungl. Maj:t för 1923 tilldelat änkan Norén en gratifikation av 400 kronor från nionde huvudtitelns anslag till extra utgifter.

För tiden efter 1923 anser jag, i likhet med myndigheterna, änkan Norén

böra beredas pension. I fråga om pensionsbeloppets storlek biträder jag statskontorets förslag. Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att kommissionslantmätaren Erik Noréns änka Ida Malvina Norén, född Törnblom, må från och med den 1 januari 1924 under sin återstående livstid, så länge hon förbliver änka, från allmänna indragningsstaten åtnjuta en årlig pension av 300 kronor.

Statsrådets övriga ledamöter instämma i vad departementschefen hemställt uti de under 1:o—4:o här ovan antecknade ärenden. Hans Maj:t Konungen behagar härtill lämna bifall samt förordnar, att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Allan Tigerschiöld.